У невеликій хатинці на краю великого старого лісу жила собі одна жінка. І було в тієї жінки дві доньки: рідна та нерідна. Рідну звали Оленою, і так уже мати її любила, що все їй дозволяла, окрім одного — праці.

Втім, Олена і сама праці не любила, а любила вона їсти багато, на печі лежати та себе прикрашати. А нерідну доньку, пасербицю, звали Марушкою. І була вона така добра й мила, що навіть птахи та звірі лісові любили її та співали їй свої пісні.

Та отака вже була Марушчина вдача, що птахи й звірі її любили, а от мачуха з Оленою ненавиділи та зневажали. І давно б вони її з дому вигнали, та хто ж по господі працюватиме? От вони й навалили всю роботу на бідолашну дівчину: прати-прибирати, шити-варити, корову пасти та доїти. А до того ж кожен день чула вона від мачухи й Олени лише лайку та докори. Та Марушка до праці охоча була, а сварки та лайку терпіла мовчки й лише корівці своїй жалілася:

— Ох, корівко моя Душко, ну чому ж вони злі такі? Уж я так і так стараюся, а все їм не догоджу. Іноді я думаю, що в них і серця немає.

— Му-у! — відповідала корова й лизала дівчині лице та руки. А Марушці й легше ставало.

І попри тяжку працю, Марушка з кожним днем все гарнішала та гарнішала. А мачуха подивиться на неї, скривиться та кумекає собі: «Ось прийдуть до нас хлопці на оглядини, подивляться на мою Олену, подивляться на оцю пасербицю, і що? Не бачити моїй доньці жениха доброго, доки ця мерзотниця тут оченятами своїми лупає!»

Вона ще й Олені своїй у вуха надула: «Не бачити тобі жениха, доки ця дівка тут крутиться!»

І стали вони думати, як бідолашної Марушки позбутися. Голодом морили, спати не давали — роботою завалювали! Навіть били паском шкіряним! А Марушка до корівки піде, пожаліється їй, молочка теплого поп'є, і легше дівчині. І з кожним днем усе гарнішає та гарнішає!

Якось у середині січня закортіло Олені фіалок. Не довго думаючи кличе вона Марушку та наказує:

— Йди до лісу та назбирай мені свіжих фіалок! Я їх до пояса причеплю, і від мене фіалками пахнутиме! І буду я найпахучішою дівчиною в нашій окрузі!

— Що ти, сестро мила! — дивується Марушка. — Звідки у січні фіалки у лісі?

— Ти мені перечити надумала?! Дармоїдка ледаща! Зараз же у ліс вирушай! І без фіалок не повертайся! А не то я тобі таку зустріч влаштую, що тобі вовки друзями здадуться!

— Ану мерщій у ліс, ледацюго! — заволала на Марушку мачуха та й випхала її на мороз.

І пішла бідолашна дівчина до лісу. Йде і плаче гірко. Над нею небо, чорне від хмар снігових, під ногами кучугури ледве не по коліна, мороз допікає, а десь у глибині лісу виття вовче! Йшла вона, йшла, доки із сил не вибилася. Сіла у кучугур і думає: «Тут і засну навіки. Фіалок мені не знайти, додому не пустять, і нікому я не потрібна».

Тільки заплющила очі, чує, хтось на плече сів і наспівує:

Не засинай, Марушко мила,
Бо над тобою Божа сила,
Цвітуть фіалки і зимою,
Ходімо, дівчино, за мною!

